



Arrest

nr. 254 829 van 20 mei 2021
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122/14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 maart 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 februari 2021 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 maart 2021 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. STAES, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende achtereenvolgens op 17 december 2018, 21 juni 2019 en 27 december 2019 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in op grond van artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in functie van de echtgenoot van zijn tante, de heer S.A.F., met de Nederlandse nationaliteit. Deze drie aanvragen werden gevolgd door beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met een bevel om het grondgebied te verlaten die definitief in het rechtsverkeer aanwezig zijn.

Op 10 september 2020 diende verzoeker voor de vierde maal een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in op grond van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 in functie van de echtgenoot van zijn tante.

Op 10 februari 2021 werd de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 20).

Ook op 10 februari 2021 werd aan verzoeker een inreisverbod opgelegd voor de duur van 3 jaar. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Aan de Heer die verklaart te heten(1):

Naam : E.K.

voornaam : A.

geboortedatum : 27.10.1995

geboorteplaats : N.

nationaliteit : Marokko

In voorkomend geval, alias:

Wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 10.02.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod(2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het Inreisverbod wordt afgegeven In toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

[x] 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

[x] 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. De bijlage 20 van 10.04.2020 werd op 16.04.2020 aangetekend verzonden aan betrokkene met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Betrokkene gaf geen gehoor aan dit bevel. Betrokkene werd nochtans door de gemeente Pelt aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. In het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 4 keer vlak na elkaar een gezinshereniging aan met de Nederlandse echtgenoot van zijn tante op basis van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980. De eerste drie aanvragen, ingediend op 17.12.2018, 21.06.2019 en 27.12.2019, werden geweigerd op 17.06.2019, op 12.12.2019 en op 10.04.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 10.09.2020 een vierde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon, waarbij hij nagenoeg dezelfde stukken neerlegde als bij de vorige aanvragen. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in

Redenen waarom hem een Inreisverbod wordt opgelegd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een Inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene is in het bezit van een reispaspoort Marokko (HJ3687679) op naam van betrokkene, afgeleverd op 07.09.2017 te Antwerpen, zonder visa of enige in- of uitreisstempels zodat niet met zekerh[eid kan opgemaakt worden wanneer of hoe betrokkene in Schengen, en bij uitbreiding België is binnen gereisd]

Betrokkene diende 4 keer vlak na elkaar een gezinshereniging aan met de Nederlandse echtgenoot van zijn tante op basis van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980. De eerste drie aanvragen, ingediend op 17.12.2018, 21.06.2019 en 27.12.2019, werden geweigerd op 17.06.2019, op 12.12.2019 en op 10.04.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing In beroep en diende op 10.09.2020 een vierde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon, waarbij hij nagenoeg dezelfde stukken neerlegde als bij de vorige aanvragen. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in [...].

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. De bijlage 20 van 10.04.2020 werd op 16.04.2020 aangetekend verzonden aan betrokkene met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Betrokkene gaf geen gehoor aan dit bevel. Betrokkene werd nochtans door de gemeente Pelt aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. In het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester In het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Bij het opleggen van dit inreisverbod werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn tante of diens echtgenoot en ondanks het precaire verblijf In België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de Immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

Het beroep van verzoeker tegen de hiervoor vermelde beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie jaar met bevel om het grondgebied te verlaten werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 254 828 van heden.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enige middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 62 en artikel 74/11, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht als het beginsel van behoorlijk bestuur, van artikel 41, § 2, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM).

Verzoeker geeft de volgende toelichting:

“Eerste onderdeel (wat betreft de duur van het inreisverbod),

Artikel 74/11 § 1 Vreemdelingenwet stelt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

Dit wetsartikel stelt dus expliciet dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Deze zienswijze werd ook bevestigd door de Raad van State (RvS. 26 juni 2014 nr. 227 900). Een specifieke motivering die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt, is vereist (RvS 26 juni 2013 nr. 272.898).

Verzoeker is van oordeel dat de bestreden beslissing dit geenszins doet.

In casu somt de verwerende partij in de bestreden beslissing de procedures op die verzoeker reeds heeft opgestart sedert hij in België verblijft.

Hieruit blijkt enkel dat verzoeker steevast inspanningen heeft geleverd om in regel te zijn met de Belgische verblijfswetgeving. Immers, hij heeft al het nodige trachten te doen om een geldig verblijf te bekomen.

Bij zijn aanvragen krachtens artikel 47/1 °2 Vreemdelingenwet heeft hij steeds nieuwe documenten toegevoegd die aantonen dat hij ten laste is en was van de referentiepersoon in zowel zijn land van herkomst als in België. Daarenboven legde hij verscheidene stukken voor die aantoonen dat hij in Marokko onvermogen was.

Wanneer hij een eerste, tweede, en derde weigeringsbeslissing verkreeg, onderzocht verzoeker deze beslissing aandachtig, en trachtte hij te voldoen aan de opmerkingen, door nieuwe stukken te verzamelen, die een antwoord boden op de motivering van verwerende partij.

Zo werd met bijkomende, objectieve en verifieerbare documenten aangetoond dat verzoeker in Marokko geen eigendom, beroep of inkomsten had. Er werd daarenboven met een officieel attest gesteld dat verzoeker ten laste was van de referentiepersoon.

Desalniettemin nam verwerende partij wederom een weigeringsbeslissing d.d. 10.02.21.

Verzoeker is het echter helemaal niet eens met deze bijlage 20. Hij is van oordeel dat de zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht geschonden zijn. Immers, verschillende nieuwe toegevoegde documenten werden niet of onjuist besproken. Het was voor verzoeker dan ook helemaal niet duidelijk waarom zijn aanvraag geweigerd werd.

De huidige bestreden beslissing stelt ook zeer summier, en derhalve niet zorgvuldig en concreet, dat 'nagenoeg dezelfde stukken' werden neergelegd. Hiermee geeft verzoeker al toe dat er nieuwe stukken werden overgemaakt. Het is verzoeker dan ook een raadsel waarom deze niet besproken werden in de bijlage 20.

Er kan verzoeker dus niet verweten worden dat hij de procedure van artikel 47/2 Vreemdelingenwet misbruikt om een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in. Integendeel, hij deed al het nodige om legaal op het grondgebied te verblijven en te voldoen aan de wettelijke voorwaarden van artikel 47.

Verzoeker begrijpt alleszins niet waarom de argumentatie in de bestreden beslissing de maximumtermijn van drie jaar zou verantwoorden.

De opsomming van de verblijfsprocedures van verzoeker geven juist aan dat hij getracht heeft in de regel te zijn, en vormen derhalve een argument ten voordele van verzoeker om zeker niet over te gaan tot de maximumtermijn van drie jaar.

Aangezien verwerende partij ter zake een zeer ruime discretionaire bevoegdheid heeft, dient er aan strenge motiveringsvereisten voldaan te zijn. Immers, hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht dient te worden opgevat.

Het louter opsommen van de verblijfsprocedures in de bestreden beslissing, geeft niet weer of er ook werkelijk rekening mee werd gehouden bij de beoordeling. Het is alleszins niet duidelijk waarom hierdoor de maximumtermijn (!) van drie jaar wordt gehanteerd.

Dat verzoeker bovendien het inreisverbod op hetzelfde ogenblik aangetekend opgestuurd krijgt als de weigeringsbeslissing met bevel zonder termijn, dient eveneens in rekening gehouden te worden.

Er kan van verzoeker niet verwacht worden dat er aan de terugkeerverplichting voldaan zou zijn, als verzoeker tot de dag voordien nog in het bezit was van een geldig attest van immatriculatie.

Ook dit element dient in rekening gebracht te worden inzake de context van de specifieke omstandigheden.

Een inreisverbod met een maximumtermijn van drie jaar is in casu niet gerechtvaardigd, aangezien geen rekening gehouden werd met de specifieke omstandigheden van elk geval. Minstens werd niet aangetoond hoe er rekening zou zijn gehouden met dergelijke specifieke omstandigheden om tot een evenredige afweging te komen.

In casu wordt derhalve artikel 74/11 § 1 Vreemdelingenwet en het beginsel van de materiële motiveringsverplichting en zorgvuldigheidsplicht geschonden.

Tweede onderdeel (wat betreft het risico op onderduiken),

Het risico op onderduiken wordt gedefinieerd in artikel 1 § 1, 11° van de Vreemdelingenwet:

“11° risico op onderduiken : het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken.”

§ 2. Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval.

In casu verwijst de bestreden beslissing naar:

“4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijdingsmaatregel wil houden.”

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend;”

Verzoeker verwijst naar artikel 1 § 2 van de Vreemdelingenwet. Het risico op onderduiken dient actueel en reëel te zijn, en vastgesteld te worden na een individueel onderzoek en op basis van een of meerdere objectieve criteria, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval.

Er moet derhalve rekening gehouden worden met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval, om te vermijden dat er automatisch kan worden geconcludeerd dat een risico op onderduiken bestaat omdat één of meerdere feiten die op de lijst vermeld staan, aanwezig zijn (Pari. St. Kamer 2016-17, doe nr. 54-2548/001, p. 18).

Een individueel onderzoek van de situatie van betrokkene is steeds noodzakelijk inzake de beoordeling aangaande het gevaar dat betrokkene zou kunnen onderduiken (HvJ 6 december 2012, Sagor, C-430/11, §41).

Het Terugkeerhandboek van de Europese Commissie preciseert dat automatismen moeten vermeden worden en dat in elk geval individueel moet worden beoordeeld. Generaliserende bepalingen stroken niet met de definitie van het risico op onderduiken, het evenredigheidsbeginsel en de verplichting elk geval afzonderlijk te beoordelen.

Hogervermeld artikel 1 § 2 Vreemdelingenwet bevat aldus een objectief element (in wetgeving vastgestelde criteria) en een subjectief element (individueel onderzoek van het geval).

Verzoeker stelt dat er hoe dan ook geen rekening gehouden werd met de individuele omstandigheden van het dossier. Louter werd er een opsomming genoteerd van de verblijfsprocedures.

Dat verzoeker geen gevolg gaf aan de verwijderingsmaatregel kan uiteraard verklaard worden doordat hij een nieuwe, nog beter gemotiveerde, aanvraag gezinshereniging indiende krachtens art. 47/1 Vreemdelingenwet.

Het administratief dossier toont aan dat elke aanvraag nog uitvoeriger dan de vorige aanvraag gedocumenteerd werd. Verzoeker is het, zoals reeds uiteengezet, niet eens met de weigeringsbeslissing (bijlage 20) en heeft hier beroep tegen aangetekend.

Het kan niet betwist worden dat verzoeker veel moeite deed om te voldoen aan de wettelijke voorwaarden, hoe moeilijk dit ook is, gelet op de onduidelijke omschrijving in de wet.

Er kan derhalve niet geargumenteed worden dat verzoeker de procedure misbruikt, zoals gesteld wordt in de bestreden beslissing.

Er is in casu alleszins geen sprake van een risico op onderduiken. Minstens werd geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden in het geval van verzoeker.

Immers, verzoeker heeft een zeer sterke band met de referentiepersoon. Hij woont bij hem sedert hij in België aankwam. Hij diende immers zijn land van herkomst te verlaten, omdat hij in zijn land van herkomst onvermogen was, niemand hem daar financieel kon ondersteunen, en de referentiepersoon dit wel deed.

Verzoeker verbleef sedert eind 2018 steevast legaal op het adres van de referentiepersoon.

Enkel op basis van voormelde elementen toont de verwerende partij niet aan dat er een reëel en actueel risico bestaat dat verzoeker zich gaat onttrekken aan de verwijderingsmaatregel. Immers, het verblijfsadres was ten allen tijde gekend door verwerende partij en verzoeker heeft een voldoende band met dit adres, gelet op de samenwoning met de referentiepersoon.

Het quasi louter verwijzen naar de wetsartikelen (artikel 1 § 2. 4° en 6° worden zelfs niet expliciet en correct vermeld) volstaat alleszins niet om aan te nemen dat er in casu een reëel en actueel risico bestaat dat verzoeker zich zou onttrekken.

Er is niet voldaan aan de twee cumulatieve vereisten (objectief en subjectief element).

Derhalve vindt er een schending plaats van artikel 1 § 2 Vreemdelingenwet en de van de materiële motiveringsplicht.

Derde onderdeel (schending hoorrecht in combinatie met artikel 74/11 §1 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM),

De bestreden beslissing past de Terugkeerrichtlijn toe, met name artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, die de wettelijke grondslag vormt voor de bestreden beslissing.

Artikel 41, § 2, van het Handvest alsmede het algemeen beginsel van administratief recht audi alteram partem verplichten de administratie om eenieder waartegen een maatregel overwogen wordt, die haar of hem nadelig zou kunnen beïnvloeden, op voorhand te horen, en het gelijklopend recht van deze persoon om gehoord te worden voordat zulke beslissing wordt genomen.

In deze mate zijn de waarborgen vastgesteld in het Handvest in casu van toepassing.

Verzoeker werd niet gehoord.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat er rekening werd gehouden met artikel 74/13 Vreemdelingenwet, aangezien betrokkene een volwassen persoon is waarvan verwacht mag worden dat hij ook een leven kan opbouwen in zijn land van herkomst zonder de nabijheid van zijn tante of diens echtgenoot. Nergens uit het dossier zou blijken dat hij daartoe niet in staat zou zijn.

Verzoeker betwist deze zienswijze. Immers, hij heeft met verschillende documenten aangetoond dat hij in zijn land van herkomst onvermogen was, aangezien hij niet beschikte over enige vorm van inkomsten, geen beroep uitoefende en geen eigendom had. Verder werd geattesteerd dat hij ten laste was van de referentiepersoon.

Indien verzoeker gehoord zou zijn geweest, zou hij deze situatie hebben kunnen verduidelijken. Hij zou hebben kunnen verduidelijken dat hij beroep zou aantekenen tegen de weigeringsbeslissing, aangezien deze niet correct gemotiveerd is.

Minstens blijkt reeds uit het dossier dat wel degelijk dat verzoeker niet in staat was om een eigen leven op te bouwen in zijn land van herkomst.

Vermeld artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM is derhalve geschonden. Verzoeker houdt immers onvoldoende rekening met het gezinsleven.

Het hoorrecht impliceert dat rekening wordt gehouden met de elementen die betrokkene neerlegt en mededeelt, anders is het een zinloze maatregel zonder nuttig effect. Er is in casu echter geen sprake van belangenafweging.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten

van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS)

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”.

Het thans bestreden inreisverbod maakt zowel toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° als ten 2°. Elk van deze hypothesen volstaat op zich om het inreisverbod op te leggen.

Er wordt dus aan verzoeker een inreisverbod opgelegd, onder meer omdat hij een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd. In de bestreden beslissing valt te lezen dat verzoeker geen gehoor heeft gegeven aan het in de bijlage 20 van 10 april 2020 opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten dat op 16 april 2020 aangetekend werd verzonden en waarin hij een termijn voor vrijwillig vertrek van dertig dagen kreeg toegekend. Het komt dus aan verzoeker toe om dit motief met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

Verzoeker betoogt dat hij geen gevolg heeft kunnen geven aan de terugkeerverplichting omdat hij het inreisverbod op dezelfde dag heeft ontvangen als de weigeringsbeslissing met bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn en dat van hem niet kan worden verwacht om daar gevolg aan te geven nu hij nog tot de dag ervoor in het bezit was van een attest van immatriculatie. Verder in zijn verzoekschrift stelt hij dat het feit dat hij geen gevolg gaf aan de verwijderingsmaatregel kan worden verklaard door het feit dat hij een nieuwe, nog beter gemotiveerde en gedocumenteerde aanvraag tot gezinshereniging indiende.

Verzoekers argumentatie brengt geen zoden aan de dijk. In eerste instantie niet omdat hem in het inreisverbod niet wordt verweten dat hij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum. Wél wordt vastgesteld dat hij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 april 2020 dat hem aangetekend werd verzonden op 16 april 2020 en dat hem een termijn voor vrijwillig vertrek gaf van dertig dagen. Verzoeker toont niet aan dat hij gedurende die termijn voor vrijwillig vertrek in het bezit was van een attest van immatriculatie (zijn vierde aanvraag werd ingediend op 10 september 2020). Waar hij verder betoogt dat hij geen gevolg gaf aan het bevel omdat hij een nieuwe aanvraag indiende, wijst de Raad erop dat deze nieuwe, vierde aanvraag pas werd ingediend nadat de termijn voor vrijwillig vertrek reeds ruimschoots was verstreken. Overigens moet worden benadrukt dat een bestuurshandeling zoals een bevel om het grondgebied te verlaten uitvoerbare kracht heeft, zodat het niet aan de vreemdeling die er het voorwerp van uitmaakt en wiens verblijf niet gedekt is door een attest van immatriculatie toekomt om te bepalen of hij er al dan niet gevolg aan geeft.

Gelet op het voorgaande is de Raad van oordeel dat de verwerende partij op wettige wijze toepassing heeft gemaakt van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet, zodat alleen al op deze grond aan verzoeker een inreisverbod kon worden opgelegd. In die optiek is de motivering aangaande de hypothese, zoals voorzien in artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° overtoollig en verzoeker heeft geen belang bij zijn kritiek erop. Zijn argumentatie aangaande het risico op onderduiken, als element dat in toepassing van artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet in de verwijderingsbeslissing had geleid tot het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, is alleen al om die reden niet dienstig. Verzoeker heeft dus geen belang bij de aangevoerde schending van artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet

Het staat vast dat een inreisverbod kon worden opgelegd. *In casu* oordeelde de verwerende partij dat de duur ervan drie jaar moet bedragen.

Verzoeker is van oordeel dat deze termijn niet gerechtvaardigd is omdat geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval.

Ondanks de onzorgvuldige redactie van de bestreden beslissing kan er toch onmiskenbaar uit worden afgeleid dat de verwerende partij vooreerst rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker in het bezit is van een reispaspoort zonder in- of uitreisstempels zodat niet met zekerheid kan worden opgemaakt wanneer of hoe hij in Schengen en bij uitbreiding België is ingereisd. Verder wordt erop gewezen dat hij vier keer vlak na elkaar aanvragen gezinshereniging heeft ingediend in functie van de Nederlandse echtgenoot van zijn tante, dat de eerste drie aanvragen resulteerden in weigeringsbeslissingen met een bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker tegen geen enkele van deze beslissingen in beroep ging doch een vierde aanvraag indiende met dezelfde referentiepersoon waarbij hij nagenoeg dezelfde stukken neerlegde als de vorige aanvragen en dat hij de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet misbruikt om een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, dat hij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 april 2020 niettegenstaande hij werd geïnformeerd over de betekenis van het bevel en de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Ook werd geoordeeld dat van een volwassen persoon mag worden verwacht dat hij een leven kan opbouwen in het land van origine zonder de nabijheid van zijn tante en diens echtgenote en ondanks het precaire verblijf in België, dat uit niets blijkt dat hij daartoe niet in staat zou zijn, dat er geen sprake is van minderjarige kinderen en evenmin van gezondheidsproblemen. De verwerende partij besluit dat gelet op al deze elementen en in het belang van de immigratiecontrole een inreisverbod van drie jaar proportioneel is en er geen omstandigheden blijken die zouden kunnen leiden tot een minder lange termijn.

Gelet op het voorgaande kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij betoogt dat het niet duidelijk is waarom de verwerende partij, rekening houdend met zijn specifieke omstandigheden, de termijn van drie jaar heeft gehanteerd. Dat de bestreden beslissing op dat vlak niet afdoende zou zijn gemotiveerd is derhalve niet aangetoond.

Verzoeker betoogt verder dat hij met elke nieuwe aanvraag heeft trachten te voldoen aan de opmerkingen in de eerdere weigeringsbeslissingen door nieuwe documenten bij te voegen en dat hij dus al het nodige heeft gedaan om legaal op het grondgebied te verblijven zodat hem niet kan worden verweten de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet te misbruiken om een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen. Hij stelt het ook helemaal niet eens te zijn met de laatste bijlage 20.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij erop heeft gewezen dat verzoeker vier keer vlak na elkaar een aanvraag om gezinshereniging indiende met de Nederlandse echtgenoot van zijn tante, dat hij drie keer in het bezit gesteld werd van een weigeringsbeslissing met bevel om het grondgebied te verlaten en dat hij tegen deze beslissingen geen beroep indiende. Het is pas tegen de weigeringsbeslissing inzake de vierde, gelijkaardige aanvraag, die niet alleen gepaard ging met een bevel om het grondgebied te verlaten maar ook met een inreisverbod, dat verzoeker in rechte is getreden. Verzoeker toont niet aan dat het kennelijk onredelijk is om in die omstandigheden gewag te maken van proceduremisbruik als element dat deel uitmaakt van de specifieke omstandigheden waarmee rekening moet worden gehouden bij het bepalen van de duur van het inreisverbod.

Verzoekers argument dat hij bij elke volgende aanvraag documenten heeft bijgevoegd om aan te tonen dat hij wel degelijk voldoet aan de bepalingen van de Vreemdelingenwet doet daaraan geen afbreuk, temeer nu verzoeker door zijn handelwijze telkens de in zijn hoofde uitgevaardigde bevelen om het grondgebied te verlaten naast zich heeft neergelegd middels het opnieuw indienen van een aanvraag en alle aanvragen, ook de meest recente, uiteindelijk hebben geleid tot een weigeringsbeslissing. Wat betreft verzoekers argument dat hij het niet eens is met de meest recente bijlage 20, kan worden volstaan met de vaststelling dat zijn beroep ertegen door de Raad wordt verworpen bij arrest nr. 254 828 van heden.

Wat de door verzoeker aangevoerde schending van het hoorrecht betreft, moet in eerste instantie worden vastgesteld dat het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof) meermaals heeft geoordeeld dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie niet is gericht tot de lidstaten maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. De aanvrager van

een verblijfstitel kan er bijgevolg geen recht aan ontlelen om in elke procedure betreffende zijn aanvraag te worden gehoord (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12). Het Hof heeft in de voornoemde arresten gesteld dat het recht om te worden gehoord wel integraal deel uitmaakt van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is.

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in kennis te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten. Het Hof heeft herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Hieruit volgt dat niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig leidt tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit. Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren moet worden nagegaan aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval of de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren. (HvJ 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Verzoeker stelt dat hij het niet eens is met het motief dat van hem kan worden verwacht dat hij ook een leven kan opbouwen in zijn land van herkomst zonder de nabijheid van zijn tante en diens echtgenoot en dat nergens uit het dossier blijkt dat hij daartoe niet in staat zou zijn. Had men hem hierover gehoord, dan had hij de situatie kunnen verduidelijken, door erop te wijzen dat hij beroep zou aantekenen tegen de weigeringsbeslissing van 10 februari 2021.

Dienaangaande weze het vooreerst herhaald dat de Raad bij arrest nr. 254 828 van heden verzoekers beroep tegen de weigeringsbeslissing heeft verworpen.

Voorts stelt de Raad vast verzoeker met zijn aanvragen heeft trachten aan te tonen dat hij ten laste was van de echtgenoot van zijn tante. Het voormelde beroep werd verworpen, omdat in essentie niet was aangetoond dat er een dreigende schending was van het recht op vrij verkeer. Dit impliceert dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij, omwille van de omstandigheden waarin hij zich bevond in zijn land van herkomst, noodzakelijkerwijze zijn tante en diens echtgenoot in België moest komen vervoegen. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat hij de nabijheid van zijn tante en diens echtgenoot niet nodig heeft om in zijn land van herkomst een leven te kunnen opbouwen. Verzoeker heeft dat, voor zijn komst naar België, immers altijd gedaan. Zelfs indien zou kunnen worden aangenomen dat hij daarin financieel werd ongesteund door de referentiepersoon, dan liggen er geen elementen voor waaruit blijkt dat deze financiële steun niet gewoon kan blijven doorlopen, zonder meer, en welke elementen er thans voor zouden zorgen dat hij zich noodzakelijkerwijze bij zijn tante en diens echtgenoot zou moeten voegen. Verzoeker toont dus evenmin concreet aan welke verduidelijking hij hierover zou kunnen geven die zou kunnen leiden tot een andere besluitvorming.

Het voorgaande leidt ook tot de vaststelling dat verzoeker niet op concrete wijze aantoont hoe één en ander artikel 8 van het EVRM zou schenden. Het door deze bepaling gewaarborgde recht op respect voor het gezins- of familieleven is immers niet absoluut en het komt dus aan verzoeker toe om de vermeende schending op concrete wijze toe te lichten. Hij brengt geen andere elementen bij dan deze die hiervoor reeds werden beoordeeld, zodat dit middelonderdeel niet kan worden aangenomen.

2.3. Verzoeker heeft geen onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelen door de verwerende partij aangetoond. Het enige middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS